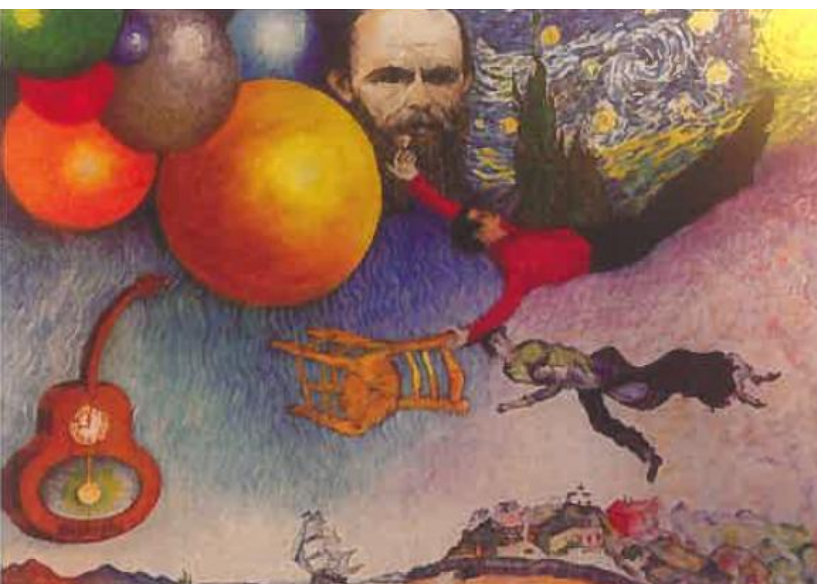

Mijn kunst is een vlucht voor de angst

Ik denk heel beeldend, dat is mijn kracht als kunstenaar, maar ook mijn zwakte. Soms word ik overvallen door een gevoel van achtervolging. Ik heb vaak gezegd, ik zou hier wel willen wonen, hier kan ik maken en praten. In het atelier van I-Psy voel ik me veilig.

Cliënt: Yousef (61) | Beeldend therapeut: Nina Valtcheva | Instelling: I-Psy, Almere

Levenstherapeuten en ik
(60 x 80 cm; oliepastel en potlood op
doek)

Waarom zijn wij bij I-Psy? Wat doet I-Psy in onze ziel? Dat was de vraag. Ik was een politieke constructiemachine geworden. Ik was de kunst vergeten. Ik had op de kunstacademie in Iran gezeten. Maar Iran en ik pasten niet meer bij elkaar. Ik moest vluchten.

Kunst is hoger dan politiek. En met dit schilderij kwam de kunst weer terug in mijn leven. Chagall, Van Gogh, Dostojevski, Dalí: zij geven esthetiek, kijkwijzers, moraal. Het zijn niet alleen mijn therapeuten. Ik durf te zeggen: ze zijn er voor de hele wereld.

Die man in het rode overhemd ben ik, voordat ik me bezighield met politiek. Ik besluit naar de zon te kijken. Naar Van Gogh. Hij brandt. Hij was vuur. Hij vocht voor de hele wereld.

En die ballen? Hahaha, dat is schoonheid. Vrijheid. Pure kleuren. Ik houd van de ronde vormen.

Verliefdheid

(100 x 200 cm; olieverf op doek)

Ik had grote behoefte aan liefde, dat zat diep in mij. Ik wilde tonen wat ik zocht. Ik houd van de ronde vrouwen van Renoir. Ik ben snel afgeleid, maar niet bij het schilderen. Blijven zitten, niet weggaan, in de sfeer blijven – dat kan alleen als het onderwerp belangrijk voor je is en een diepe betekenis heeft. Voor zo'n groot doek is uiterste concentratie nodig.

Ik had nog nooit zo groot gewerkt, ik heb het doek zelf op het paneel gespannen.

Ik ben in de richting van de grote meester gekomen, ja, ik durf te zeggen dat ik voor 60% Renoir heb benaderd. Dat was een succes voor mij. Ik heb dit schilderij in mijn huis als bron van energie. Het geeft mij een gevoel van zekerheid. De voeten van de vrouw heb ik de laatste avond afgemaakt. De volgende ochtend kwam Nina het ophalen voor een tentoonstelling. Het schilderij was nog nat.

Onze dagen en nachten

(50 x 50 cm; olieverf op doek)

Ik was 17 en ging met mijn gespaarde zakgeld naar een boekhandel in het rijke gedeelte van Abadan, daar zag ik een boek over Vincent van Gogh. Ik wist niet wie dat was.

Bij Van Gogh draait het allemaal om het vrijmaken van het gevoel en niet in de kooi van de techniek blijven hangen. Van Gogh leerde ons dat er geen pure kleuren bestaan, iedere kleur is altijd

afhankelijk van zijn omgeving. Dag en nacht staan niet los van elkaar. Alles hangt af van het licht. Het spel van het licht, dat moet ons niet bedroefd maken. Echte nacht bestaat niet.

Bij het schilderen moest ik de leiding nemen over de verf, ik moest blijven bewegen, terwijl ik met mijn kwast op het doek sloeg. Dikke streken maken op het doek. Niet waar Meneer Verf heen wil, maar waar ik heen wil. Meneer Yousef is de baas – over de verf.

Oorlog is begonnen

(50 x 70 cm; acrylverf op karton)

Nederland heeft me alles gegeven: veiligheid, water, onderdak, slaap, vrijheid. Maar mijn geest is nog steeds in Iran, ik kan niet loskomen van de oorlog. Nina vroeg of ik de oorlog wilde schilderen.

De vrouw in het schilderij is belangrijk, zij houdt het leven gaande met kleine dingen, voeden, kinderen. Mijn stad zal niet ten onder gaan. De vrouw staat symbool voor het gevoel. Geen grote

filosofie. Gevoel. Van hen kunnen we levenslust leren. Ik moet ook nog eens schilderen over mijn vader en moeder, waarom mijn vader mijn moeder sloeg.

Dat is een grote vraag die mij veel zal brengen. En over het douchen, ik durf niet te douchen. Ik probeer dat te schilderen maar dat lukt nog niet.

Mijn kunst is een vlucht voor de angst. Het geeft rust. Zo kan ik mijn rare gedachten loslaten.

Melancholisch Landschap

(20 x 70 cm; acryl op karton)

Heel lang geleden was de vrouw de baas in de wereld. We hebben een mannelijke wereld gecreëerd, die eigenlijk tegen de mensnatuur ingaat. Tegen ons beginsel. Vrouwen waren de leiders. Nu zijn ze gedeformeerd, door de politiek en de economie. Alle zware problemen rusten op de schouders van de vrouwen.

Dit schilderij gaat over de reis door het donker naar het licht. De zwakheid van de mens tegenover de kracht van de natuur. Het weinige licht geeft de vrouw hoop om deze reis in deze

donkere tijd te doorstaan. Zoals liefde
hoop geeft om de dood te accepteren.
Hoe kan de liefde dat doen? Hoe kan de
liefde zo'n succes zijn?

Schoonheid bestaat niet zonder pijn.
Het hoort bij elkaar zoals dag en nacht.

“Ik wil graag lesgeven in de kunst. Papieren kennis is belangrijk, maar ik heb
échte kennis te bieden. Dat is mijn droom. Kunst is het enige werk dat
kapitaalsvrij is, daarom houd ik zoveel van kunst.”

Interview genomen uit:

Beeldende therapie ‘als we maar niet gaan haken, punniken of breien’, uitgegeven door de NVBT.